

Over korenvelden en pelgrims

Tussen de Klundert en Zevenbergen in N-Br. ligt 7.2 kilometer. In de Klundert heb ik gewoond, tot en met mijn zevende, mijn vader was daar predikant. Het waren mijn mooiste kinderjaren. Appel- en perenbomen, een grote moestuin met sperciebonen en aardbeien. Een enorme zolder met een kamer voor de wekflessen. Maar het mooiste waren de zomers. Dan reed ik op mijn kinderfiets de Klundert uit, meestal via de Langeweg.

Terwijl de vroege warmte zich over het land verspreidde, zette de zon de korenaren in een gouden gloed. De zachte wind suisde rond m'n oren.

Deze 'goddelijke' ervaring is mijn leven lang meegereisd, en, diep in mijn gemoed verzonken, is zij altijd aanwezig. Het zachte suizen, de gouden gloed boven het korenveld. Een oneindig vergezicht, natuurlijk, met de ogen van een kind, maar het wuivende koren ... ik moet er altijd naar kijken, sta er voor stil en maak nog net geen buiging. Als er gemaaid was, mochten we als kinderen mee op de hooiwagen.

Een paar jaar geleden bij de voorbereiding van een aantal diensten 'uit de brieven van Vincent van Gogh' las ik bij hem de volgende zinnen.

De fragmenten komen uit: De kunst van het woord *Zijn mooiste brieven*
Bezorgd door Leo Jansen, Hans Lijten en Nienke Bakker
2014 Van Gogh Museum, Amsterdam.

*"Aan Anna van Gogh-Carbentus en Willemien van Gogh
Auvers-sur-Oise, donderdag 10 en maandag 14 juli 1890*

Beste moeder en zuster,

Ik voor mij ben geheel geabsorbeerd in de onafzienbare vlakte met korenvelden tegen de heuvels, groot als een zee, fijn geel, fijn zacht groen, fijn paarsch van een omgewerkt en gewied stuk grond, regelmatig met het groen van bloeiende aardappel planten gespikkeld, alles onder een lucht met fijn blauwe, witte, rose, violette toonen.

Ik ben geheel in een stemming van haast al te groote kalmte, in een stemming om dat te schilderen."

Ik las dat hij, na de lagere school, nog twee jaar op kostschool is geweest in ... juist, in Zevenbergen! Op 7.2 km van de Klundert. En ik stelde mij voor, fantaseren staat vrij, dat wij langs dezelfde korenvelden zijn gefietst. En die zin, die zin begreep ik: *Ik voor mij ben geheel geabsorbeerd in de onafzienbare vlakte met korenvelden.*

Het is voor mij het beeld van de zomer, het plaatje bij het verhaal. Welk verhaal? Het verhaal van de pelgrim. En dan denk ik aan ieder mens die leeft in de 'tussen-tijd', tussen de tijden van geboren worden en moeten sterven, in die tijd ben je altijd onderweg. Letterlijk, je fietst naar Santiago de Compostela. Je loopt het Pieterpad, pelgrimeren is 'in', wandelen om tot be-zin-ning te komen, om de zin en de betekenis weer te vinden van die 'tussen-tijd'. Voor velen is het: de kerken uit de lanen op, de liturgie van het 'open veld', over bergen en in dalen, met 'vreemden' als reisgenoten, om te ontdekken dat je zelf ook een 'vreemdeling' bent.

Ook daarover heeft van Gogh prachtige dingen gezegd. Ik laat hem wat ruimer aan het woord.

*"Isleworth, vrijdag 3 november 1876
Aan Theo van Gogh (brief 96)*

Theo, uw broer heeft verleden Zondag voor het eerst gesproken in Gods huis (in de Methodisten kerk te Richmond op zondag 29 oktober 1876). Gedeelten uit de preek (hij was toen 23 jaar).

Psalm 119,19: Ik ben een vreemdeling op aarde, verberg Uw geboden voor mij niet.

Het is een oud geloof, en het is een goed geloof dat ons leven een pelgrimstocht is – dat wij vreemdelingen zijn op aarde, maar dat wij toch niet alleen zijn, want onze Vader is met ons. Wij zijn pelgrims, ons leven is een lange wandeling, een reis van de aarde naar de hemel.

...

Want voor hen die geloven in Jezus Christus, is er geen dood en geen smart die niet gepaard gaat met hoop –geen wanhoop- er is alleen een voortdurend opnieuw geboren worden, een voortdurend gaan van duisternis naar het licht.

Zij rouwen niet zoals zij die geen hoop hebben – het Christelijke Geloof maakt het leven tot een onsterfelijk leven.

Wij zijn plegrims op aarde en vreemdelingen –wij komen van verre en gaan ver weg. De reis van ons leven loopt van de liefhebbende borst van onze Moeder op aarde naar de armen van onze Vader in de hemel.

Alles op aarde verandert –wij hebben hier geen vaste stad- het is de ervaring van iedereen: dat het Gods wil is dat we afstand moeten doen van wat ons het meest dierbaar is op aarde – wijzelf veranderen in menig opzicht, wij zijn niet wat we eens waren, wij zullen niet blijven wat wij nu zijn.

... langzaam maar zeker krijgt het gezicht waarop eens de 'vroegemorgendauw' lag, zijn rimpels, laten wij dan niet vergeten ... dat wij een God en een Vader hebben die vreemdelingen bewaart en dat wij allen broeders zijn. Amen."

Zo is het toch voor mensen die leven vanuit een geloofsperspectief. Het staat ieder vrij om dat wel of niet te doen, maar in het christelijk geloof krijg je dit vergezicht er bij, gratis, dat wil zeggen: uit genade! Op een pelgrimsreis is de één meer reiziger en de ander meer bedevaart-ganger, vaak ben je beide, vaak wisselen ze elkaar af. De korenvelden als plaatje bij het verhaal van de pelgrim, de reiziger. Wuivend in de groei en bloei van het leven om in het einde geoogst te worden.

Ik denk dat ik deze zomer nog eens ga fietsen, op de Langeweg, tussen de Klundert en Zevenbergen. U en jullie allen een mooie zomer toegewenst. Wees goed en attent voor de thuisblijvers en voorzichtig onderweg.

Met groet,
Zomer 2021
Piet van Reenen.